

Ensidighet.

Du ringde. Jag trampar trottoar. På väg mot din osläckbara hunger. Det enda sätt du kan vara nära någon. Som jag, beroende av ruset. Jag har sett dig så nära som någon fått. Sett hur huden rör sig inifrån och hur du klöser dig röd utan resultat. Du ser inte din egen förbannelse.

Då ringer du. Jag trampar, uppför trappor, in genom dörren. Hittar dig naken på sängen. På mage. Piskan bredvid dig. Inga ord. Vi har gjort det så många gånger nu. Det tänder mig inte längre. Du lever för smärtan andra ger dig. Jag vet bäst hur du vill ha det. Men du har ingen aning om hur jag vill ha det.

Du bryr dig inte heller. Andra människor är betydelselösa. Jag tar dig som du är. Naken och livrädd att släppa in någon. Ärrad. Vacker. Jag ser barnet som slåss mot vuxenheten. Underkastar sig. Men jag är trött. Skulle inte ha kommit. Gammal vana antar jag men inatt växer en likgiltighet fram.

Din kropp är spänd. Går jag nu, vet jag inte vad du gör. Känner hur förbannad jag blir. På hur du har utnyttjat mig. Sätter mig på sängen. Läger handen på din nacke, vrider dig mot mig. Du vägrar se på mig. Tar piskan och lägger den framför ditt ansikte. Reser mig upp.
- Ring inte igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Erika H med Poeter.se id #9814 innehar upphovsrätten